

- Az Úr itt az Ő örök szabadításáról beszél. Ézsaiás is erre vár. Amit Isten régen tett, az reménységet ad nemcsak az újabb szabadításra (pl. külső, fizikai ellenségtől), hanem arra is, hogy véglegesen megszabadulunk – a bűnből.
 - o „Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít” (2Kor 1,10): Pál már ismeri, hirdeti a Szabadítót. Ézsaiás a földi szabadításon keresztül látja meg az örökkévaló szabadítást; Pál együtt jár a Szabadítóval, és az örökkévaló szabadítás alapján bízik abban (és tapasztalja, ld. Ef 19,23–), hogy a földi kimenekedést is megkapja ezután is.
- Az Egyiptomból való szabadítás nem végleges: még nem mentek be az ígért földjére (a földi Izráelbe sem, de a mennyei Jeruzsálembe sem). „Nem is mentek be hitetlenségük miatt” (Zsid 3,19) – attól nem szabadultak meg. A Vörös-tengeri átkelés után „félni kezdte a nép az Urat”, de ez nem tartott sokáig.
- Isten törvényei megszabták a kereteket minden területen. Ezenkívül azt is szolgálták, hogy az ember lássa meg mögöttük magát az Urat; lássa meg, hogy képtelen az előírásokat szeretetből teljesíteni („szeresd az Urat, a te Istenedet”); hogy a saját bűne az igazi fogság, amelyből csak Isten szabadíthatja meg – és meg is akarja szabadítani. Hogy várja a bűnből való szabadítást, amit Isten megígért, és Ézsaiás kimond.
- 10–11. v.: „Hogy átmenjenek a megváltottak... így térnek meg az Úr megváltottai.” Ézsaiás már hirdeti, hogy Isten árat fizet az emberért (nem mintha tartozna vele, de visszavásárol, mert szeret): hirdeti Krisztust, aki „örök váltságot szerzett”. – „Sionba jönnek, örökös öröm fejükön”: az örök élet ígérete.
- Isten az örök élet ígéretével bátorít, vigasztal (12. v.), ill. ezzel hív magához („Jöjjetek énhozzám... és én nyugalmat adok nektek”). Aki az Övé, az bárány a farkasok között; nyugalma azért van, mert vele van a Pásztor. Az Övéinek (a bárányoknak) szól: „miért félsz halandó embertől...?”
 - o Isten a Vörös-tengeri szabadításkor „magához bocsátotta” Izráelt (2Móz 19,4). Az Övéi lettek. Ezért nekik sem lett volna szabad félniük az „Anák-fiaktól”. Ez volt az a hitetlenség, ami miatt nem mehettek be.
 - o A mai hívők között is azt áldja/őrzi meg, aki nem fél. Aki pl. diktatúrákban is nyíltan vállalta Krisztust, az kerülhetett börtönbe, de nem „szervezték be” a saját soraikba. Aki kompromisszumokkal próbálta túlélni a helyzeteket, azt beszervezték – és meghasonlott. Mai munkahelyi döntések stb. – Az a hívő, aki emberektől fél, együtt fog menni a világgal, nem lehet felismerni rajta, hogy az Úré. „Elfeledkeztél Teremtődről”, akinek hatalma van rajtam, az ellenségen is, az adott helyzeten is. Ő valóság, azt akarja, hogy a jelenlétében biztosak legyünk („ahogy mi itt ülünk egymással szemben”).
 - o „Hirtelen megszabadul a fogoly”, aki hisz és nem fél. Egy-egy mai „vészhelyzetből” („nem hal meg a veremben” – Dániel), kísértésből, megköttözöttségéből; de utal az elragadtatásra is.
- 16. v. újra a végső célról beszél: új ég, új föld, „ezt mondjam Sionnak: én népem vagy te”: a benne hívők eddig is az Ő népe voltak, de itt Ő tesz vallást ilyen módon – azokról, akik itt vallást tettek Őrála. „Én adtam beszédemet a te szádba.”